בסיעתא דשמיא

כסלו תשפ"ז

167

דְּרַשְׁתִּי קִרְבָתֵךְ

על פי שיעורו של הרב **איתן כהן** שליט"א • השיעור נמסר בבית הכנסת **פרי מגדים**, צפת ת"ו • במוצ"ש פרשת **ויצא**, תשפ"ז

"הפעם ילווה אישי אלי"

ותהר ותלד בן שלישי ליעקב, ותאמר: הפעם ילווה אישי אלי כי ילדתי לו שלושה בנים, ויקרא שמו לוי.

רש"י במקום כותב: בכל השבטים כתוב "ותקרא שמו", בלוי כתוב "ויקרא שמו". למה? רש"י מביא שהקדוש ברוך הוא אמר למלאך גבריאל – תלך, תביא את הנשמה הזאת –התינוק ללמעלה. וה' נתן לו כ"ד מתנות כהונה, ועל שם שליווה אותו במתנות קראו לו לוי.

אבל הפשט הוא על שם הליווי – עכשיו יעקב אבינו יתלווה ללאה, עכשיו הם ילכו ביחד. עד היום יעקב היה לבד, לאה הייתה לבד. עכשיו יעקב הולך איתי ביחד.

שבט לוי – השבט המובחר

השבט המובחר ביותר שהיה בעם ישראל – זה היה שבט לוי. השבט שהביא את כל הכפרה לעם ישראל – הכהונה. השבט שעבד בבית המקדש – זה שבט לוי. השבט שהיה מורה הוראות בישראל – זה שבט לוי, "כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו".

אתה רואה מכאן ששבט לוי היה השבט המובחר ביותר שיכול להיות מכל השבטים. למה? כי לאה הבינה: עכשיו יעקב יהיה בבית, יהיה שלום בבית. ואם יהיה בבית שלום – מפה תבוא טהרה לכל כלל ישראל. הבית הוא קודש קודשים. מהבית יוצאת כל הקדושה של כל עם ישראל.

הרב וולבה וה"הדרכה לחתנים"

סיפר הרב דב יפה: הלכתי יום אחד להתייעץ עם הרב וולבה זצ"ל, הוא היה קרוב לגיל תשעים, אני רואה אותו לומד בקונטרס שהוא חיבר, "הדרכה לחתנים". אני אומר לו: כבודו לא נראה לי חתן. אומר לי הרב וולבה: מיום החתונה עד היום, אני כל חודש קורא את כל ההדרכה לחתנים, כדי לדעת איך להתנהג בבית.

שמעתם? גדולי ישראל, מה היו עושים? הם ידעו שהבית זה קודש קודשים. לא, זה לא מקום שבאים לנוח בו, זה לא מקום שבאים לאכול – זה מקום של קודש קודשים. משם יוצאת הטהרה לכל כלל ישראל. בית אחד שיושבים בו איש ואישה שזכו – מהבית הזה יוצאת כל הטהרה של כל כלל ישראל. ולכן הוא הבין עד כמה צריך להשקיע בבית.

"לאהוב – זו עבודה"

ויום אחד הגיע איזה יהודי לרב וולבה, ואמר לו שהוא הרבה זמן חושב, אבל הוא רוצה להתגרש מאשתו. שואל אותו הרב וולבה: מה הסיבה? אמר לו: הרב – אני לא אוהב אותה. זו הסיבה. אומר לו הרב וולבה: אז תתחיל לאהוב אותה. אמר לו: מה, תתחיל לאהוב אותה? אבל אני לא יכול לאהוב אותה! אמר לו: לאהוב או לא לאהוב – זו עבודה. זה לא כפתורים. צריכים ללכת לעבוד על זה. זה לא "אצלי הכל זורם". אין "זורם". צריכים ללכת לעבוד, כדי שיהיה אהבה ואחווה. תשקיע, תתחיל לעבוד – אתה תראה שאתה תתחיל לאהוב אותה.

הבית דורש עבודה. וכשאתה עובד – לפעמים מבית אחד יוצאת כל הטהרה של כל כלל ישראל.

"וילך איש מבית לוי ויקח את בת לוי"

ולכן התורה מדגישה: "וילך איש מבית לוי ויקח את בת לוי". נו, מה אתה מספר עכשיו סיפורים? תגיד: עמרם לקח את יוכבד. מה זה הסיפור הזה?

לא, לא, זה לא עמרם ויוכבד. אתה יודע מי זה לוי? זה הלוי – זה הבית היפה הזה, הבית של "עתה ילווה אישי אלי". הוא הלך לקחת גם כן בת לוי, ומשם – אתה יודע מה יצא משם? משם יצאה כל הטהרה של כל עם ישראל: משה, אהרן ומרים. אז תבין: כשאתה הולך ל"לוי" – זה שם של אחדות, אהבה ואחווה. משם יוצא הבית, הטהרה לכל כלל ישראל יוצאת משם.

היכן שורה השכינה

ולכן כותב הרב אביגדור מילר: איש ואישה שזכו – שכינה שרויה ביניהם. אומר הרב אביגדור מילר: אני לא מבין, מה כבר יש בבית? בבית אוכלים, ישנים, מתקלחים, מכבסים בגדים – וזהו. זה הבית. פה ושם לומדים, אבל העיקר – מה? אוכלים, ישנים, וזהו. לא מבין: פה תהיה השכינה?

אומר הרב אביגדור מילר: רק במקום שיודעים לוותר אחד לשני, ולמחול אחד לשני, ולהעביר אחד לשני, ולאהוב אחד את השני – פה, במקום הזה, השכינה נמצאת.

אתה חושב שהשכינה נמצאת... איך אמר הסטייפלר לאיזה אחד, הסטנדר אף פעם לא חולק. אף פעם! וגם אף פעם הסטנדר לא מבקש בקשות. לכן אתה יכול ללמוד איתו, ואתה יכול להסתדר איתו, והכל מצוין, הכל טוב. אבל בבית – פתאום יש בקשות. שם זו עבודה, ושם נמצאת השכינה.

"קדוש? צריך לשאול את אשתו"

יום אחד הביאו איזה רב – אני חושב רב גדול באנגליה, הביאו אותו להתווכח עם איזה בישוף.

הוא התווכח איתו. אמרו לרב: זה הבישוף הקדוש. אמר: קדוש? צריך לשאול את אשתו. אמרו לו: מה... הרב עושה צחוק? הרב לא יודע שאצלנו הבישוף הגדול הזה לא מתחתן? אז איך לשאול את אשתו?

אמר להם: חוכמה להיות קדוש כשאין לך אישה?! כשאין לך ניסיונות? בוא נראה שהוא יתחתן, ונראה אם הוא קדוש. כשאתה נמצא עם בן אדם, ואתה יודע לעבוד טוב – אז אתה בן אדם קדוש.

זהירותו של הרב שך בשלום בית

סיפר הרב שך: יום אחד היה איזה ראש ישיבה שעשה משהו שלא צריך לעשות. החליט הרב שך: אני נוסע אליו, כדי להוכיח אותו על מה שעשה. אותו אדם גר בירושלים.

הרב שך לא נוסע במוניות ולא בטרמפים – נוסע באוטובוסים. הרב שך אמר: אם אתה נוסע במונית, מחובת ההלכה אתה חייב לשבת לידו. אסור לך לשבת מאחורה. כי אם אתה יושב מאחורה, אתה כאילו אומר לו: אתה הנהג שלי. זה ביזיון. אתה צריך לשבת מקדימה משום הכרת הטוב. ובנוסף, אתה גם אמור לדבר איתו בנסיעה, כדי להנעים לו את הדרך. אומר הרב שך: אני צריך ללמוד. באוטובוס – אני לא חייב לאף אחד כלום.

והרב שך נסע באוטובוס מבני ברק לירושלים, ומירושלים עוד אוטובוס, והגיע לבן אדם. דופק לו בדלת, ראש הישיבה פותח את הדלת – הרב שך בפתח! הרב ייכנס, הרב ייכנס! הרב נכנס. אשתו באה לראות מי זה "הרב ייכנס". וואי, הרב שך הגיע אלינו הביתה! מיד הביאה שתייה, הביאה עוגות. והרב שך דיבר איתו בלימוד – באיזו סוגיה אתם נמצאים – דיבר איתו בלימוד מה שצריך, והלך.

ההוא אומר: מה? אני לא מבין! הרב שך נסע באוטובוסים, הלוך וחזור, כל הנסיעות האלו – בשביל מה? בשביל לדבר איתי בלימוד? זה מה שמעניין אותו?

בפעם הראשונה שאותו ראש ישיבה הזדמן לבני ברק, נכנס לרב שך ואמר לו: הרב, אני לא מבין – מה הרב נסע, חזר, מה זה כל הדבר הזה? אמר לו: תראה, באתי להוכיח אותך על הנושא הזה והזה. אז למה הרב לא אמר לי את זה? – אני אגיד לך: אשתך הייתה במטבח, והיא שמעה את הדו שיח ביני לבינך. עד היום אשתך מחזיקה ממך שאתה ראש ישיבה גדול, וכל מה שאתה אומר – קודש קודשים. פתאום עכשיו היא תשמע שלרב שך יש השגות על בעלה? ייפגם שלום בית! לא שווה כל הנסיעה הזאת.

קוביות הסוכר של רבי איסר זלמן מלצר

המשיך הרב שך, ואת זה למדתי מדוד שלי. אני אגיד לך: דוד שלי – זה רבי איסר זלמן מלצר [הוא לא בדיוק היה דוד שלו – הוא היה אח של חמותו. אבל הוא קרא לו "דודי"] למד בוולוז'ין. כשרבי איסר זלמן מלצר הגיע לוולוז'ין, אמר לו הנצי"ב שהוא סידר לו לאכול רק ארוחת צהריים. אין ארוחת בוקר וערב – בכלל, מה לדבר על זה. ביום ראשון אתה אוכל במשפחה הזאת, ביום שלישי אתה אוכל במשפחה הזאת, ביום חמישי אתה אוכל במשפחה הזאת. אמר לו: הרב, ומה עם שני ורביעי? והנצי"ב אמר לו: באת לישיבה לאכול?!

זאת אומרת, לצום יומיים – זה היה פשוט. זה מצב טוב, לצום יומיים. בנוסף, אתה גם צם כל יום מהבוקר עד הצהריים, ומהצהריים עד הערב. ומה חשבתם? שגם איפה שהוא סידר לו אוכל – אתם חושבים שהיה אוכל? לפעמים גם לבעל הבית לא הספיק האוכל. הוא הכין ביצה אחת – זו ארוחת צהריים. את הביצה חילקו לחצי, וזה כבר הספיק.

ולא היה מה לאכול בישיבה. ודודי היה רזה, מצומק. והיו המון בחורי ישיבות שחלו והלכו הביתה, לא יכלו ללמוד. אבל הוא היה שקוע בלימוד.

ויום אחד הגיע שליח לישיבה, ואמר לו שאחותו – פרומה רבקה, גדולה ממנו בשמונה עשרה שנה – הביאה לו חבילה. פתח את החבילה – קוביות סוכר! זה היה המצרך הכי נדיר שיכול להיות. למה? סוכר נותן כוח, נותן עוצמה, אפשר לגדול.

רבי איסר זלמן מלצר לקח את הקופסה, סגר אותה בחזרה איך שהייתה, ושם אותה בארון. זה היה בתחילת זמן חורף. בסוף זמן חורף הוא חוזר הביתה, לוקח את הקופסה, מגיע הביתה ומחזיר את הקופסה כמו שהיא לאחותו. אחותו פותחת, אומרת לו: למה לא אכלת כלום?

– תראי, כל מה שקנתה אישה – קנה בעלה. אני לא ידעתי האם בעלך גם שותף לקוביות הסוכר. אולי בעלך לא מסכים? אולי עשית את זה ללא ידיעתו? הפחד שיהיה איסור גזל – לכן לא אכלתי.

אומרת לו: אז היית שולח מכתב! והייתי אומרת לך: כן, בעלי מסכים לזה, בעלי רוצה את זה.

– כן, אבל פחדתי שאולי בעלך לא ידע מזה. וכשיגיע מכתב – אולי הוא יפתח את המכתב ראשון, והוא יראה במכתב שאני שואל האם בעלך שותף להחלטה לשלוח לי קוביות סוכר. והגם שהוא יסכים בסוף. אבל את יודעת, בתוך הלב תהיה לו הרגשה: מה, אשתי עקפה אותי כביכול? שחס ושלום לא יהיה דבר כזה – העדפתי לא לגעת בקוביות הסוכר האלו.

הרב שך מסיים: מדודי למדתי – יכול להיות שתישאר רעב ימים, תצום, תהיה רזה, תהיה חולה – אבל אם יש חשש שאולי ייפגע שלום בית – עדיף שלא תעשה את זה. אז עדיף לצום זמן חורף, כל שבוע תצום יומיים שלושה. למה כל זה? שמא, ספק, ייפגע שלום בית. שווה הכל. הבנת למה נסעתי מבני ברק לירושלים?

מגרש את השכינה – על כלום

ובן אדם נכנס הביתה, ובצ'יק, אתה יודע, על כלום – מגרש את השכינה מהבית. בכלום, על כלום! אנשים היו מוכנים להיות רעבים, לצום ימים – כדי שלא ייפגע שלום בית, אפילו מספק. ואנשים, אתה יודע, בקלי קלות נכנסים הביתה וזורקים את השכינה מהבית. על מה? על כלום!

כמה בן אדם צריך להיזהר בזה – לא "מאוד" – מאוד מאוד! לא מבקשים ממך לצום, לא כלום. מה מבקשים ממך? רק תשים לב מה שעשו לך. לכן צריך בן אדם לדעת: כל הטהרה של עם ישראל מגיעה מהבית. רק מהבית זה מגיע. צריך מאוד מאוד מאוד להיזהר בזה.

הרב זוננפלד בשלוש בלילה

הסיפור הזה מופיע בספר "ירושלים של מעלה" – הודיעו לרב זוננפלד זצ"ל שיש איזו משפחה שאין ביניהם שלום בית.

בשלוש בלילה הרב זוננפלד הגיע אליהם הביתה, דופק בדלת. הבעל שמע דפיקות בדלת בשלוש בלילה – ואתה יודע, בזמנו לא היו בחורי ישיבות, אז דפיקות בדלת – מסתמא זה משהו. הוא מסתכל בעינית, רואה את הרב זוננפלד. וואו! רץ לאשתו: הרב זוננפלד הגיע! התעוררו, פתחו את הדלת.

הרב זוננפלד אומר להם: שמעתי שאצלכם בבית הופר השלום. באתי לדבר איתכם על הנושא הזה. אמרו לו: הרב, בסדר, מצוין. אבל שלוש בלילה?...

– אני אגיד לכם. הגמרא אומרת שרבי יהושע בן לוי פגש את אליהו הנביא, ושאל אותו: תגיד, איפה נמצא המשיח? אמר לו: לך לשערי רומי, תראה שם את כל המצורעים – אחד מהם זה המשיח. – נו, איך אני אדע? – אתה תראה: כולם מורידים את כל התחבושות, והוא מוריד תחבושת, שם תחבושת, מוריד תחבושת.

בקיצור, הלך לשם ופגש את המשיח. שאל אותו: מתי קאתי מר? מתי אתה מגיע? אמר לו: היום. – היום? טוב. תגיד לי, למה אתה מחליף תחבושת? תחליף את הכל, וזהו! מה אתה צריך כל פעם להחליף? אמר לו: תשמע, אולי פתאום עכשיו אלוקים יגיד לי "תבוא" – שאני לא אתמהמה. אני ישר מגיע.

אומר הרב זוננפלד: אני לא מבין – אלפיים שנה עברו. חכה עוד שתי דקות, לא יקרה כלום! תאמין לי, שתי דקות לא יקרה כלום. חיכינו אלפיים שנה – מה כל הלחץ הזה?

אנחנו לא מבינים מה זה כשהשכינה בגלות, שתי דקות שהשכינה בצער. המשיח מבין, מבין מה זה. אנחנו לא מבינים בזה. לכן הוא – כדי שהשכינה לא תהיה בצער עוד שתי דקות – רוצה להגיע מיד.

עכשיו תראה: מאז שנחרב בית המקדש, איפה השכינה מוצאת את עצמה? בתוך הבית של כל אחד ואחד מאיתנו. כל אחד שמתחתן, השכינה מגיעה אליו הביתה, ושם היא מוצאת את המנוחה שלה. פה היא לא בגלות – פה טוב לה. עכשיו מה קורה? ברגע שבני הזוג לא מסתדרים ביניהם – הו, השכינה בורחת! אתה יודע איזה צער זה לשכינה? איך אתה רוצה שאני אחכה? למחר? מה, מחר? באתי בשעה שלוש, שלא יהיה צער לשכינה. כדי להחזיר את השכינה הביתה.

"למה גירשת אותי מהבית?"

בן אדם יכול להגיע למעלה בשמיים, ואלוקים יגיד לו: כל כך היה טוב אצלך בבית – למה גירשת אותי מהבית? בשביל מה? בשביל איזו חתיכת שניצל שלא אכלת? בשביל שהכלים לא שטופים? בשביל שהבגדים לא מקופלים? אני לא מבין – בשביל זה גירשת אותי מהבית?

איזו תשובה תוכל לענות לאלוקים על זה שגירשת את אלוקים מהבית? אני אומר לכם – אין שום תשובה בעולם. כשתעמוד מול אלוקים, כל כך קשה תהיה התביעה.

לכן בן אדם צריך באמת לדעת, דבר ראשון: הבית שלך – זה המקום הכי מקודש שיש. פה השכינה נמצאת – בתוך הבית שלך. איפה שאוכלים, ואיפה ששותים, ואיפה שישנים – פה היא נמצאת, במקום הזה.

כוחו של בית בריא

בנוסף, הטהרה של עם ישראל יוצאת מהבית הזה. מהבית הזה יוצאת כל הטהרה של עם ישראל. מבית בריא יוצאת כל הטהרה של עם ישראל. ורואים בחוש: ילדים טובים יוצאים מבית בריא. בית בריא, שאבא ואמא אוהבים אחד את השני – אלו הילדים המוצלחים ביותר שיכולים להיות. בית שלא כזה – הילדים יוצאים לא בריאים בנפש. בנפש! הנפש שלהם קרועה.

סיפר איזה יהודי: הוא היה בכלא הרוסי, והשתחרר משם אחרי עשרים שנה. הוא היחיד ששרד. כשהוא יצא, כל התקשורת של העולם באו לראיין אותו. שאלו אותו: איך החזקת מעמד? אין בן אדם אחד שהחזיק מעמד – אתה היחיד בעולם! תגיד לנו, באיזה כוח? אמר: מעולם לא ראיתי את אבא ואמא רבים בבית.

ככה הוא אמר. זהו. הוא לא אמר "בגלל שאכלתי ויטמינים", "בגלל שאני, אתה יודע, בריון, עשיתי כושר" – זה לא קשור בכלל. לא כושר, לא שום דבר. אבא ואמא בבית אף פעם לא רבו. זה נותן כזה כוח, כזו עוצמה, שאי אפשר לתאר אותה.

מה זה לוותר?

שכל אחד ידע – אני אומר לכם – על שטויות, בן אדם מגרש את השכינה מהבית. על כלום.

עכשיו תראו: רחל אמנו הייתה מוכנה לוותר. עכשיו תגיד: מה זה נקרא לוותר? עכשיו מגיע הזמן... בכל מקום, בכוללים, בבתי כנסיות, בכל מקום שנמצאת חבורה של אנשים – תפתח את החלון, תסגור את החלון. תדליק מזגן, תסגור את המזגן. נכון? זה עכשיו הכיוון – חלון או מזגנים.

תגיד, אתה מכיר אנשים שאומרים לך: תשמע, קר לי מאוד, אבל בגלל שלחברותא חם – אני מוכן לסבול? מישהו מכיר כזה אברך? אם תכירו כזה אברך – תבקשו ממנו ברכה. אנשים: תדליק, תכבה, תפתח את החלון, תסגור את החלון. תגיד, אתה מוכן לסבול?

כשאתה אומר לבן אדם "תוותר" – מה פירוש "תוותר"? הפירוש: תוותר על הנוחות שלך. הפירוש: שתסבול, ושלשני יהיה טוב.

רחל אמנו – מוכנה לפספס את כל חייה

רחל הייתה מוכנה לפספס את כל החיים שלה. זה לא "תיקחי את יעקב, שלום". מה "תיקחי את יעקב"? הפירוש: אם את לוקחת את יעקב – הפירוש: אני הולכת לעשו.

תגיד, מישהו מכיר דבר כזה? בבית יש שתי אחיות. אחת אומרת לשנייה: תשמעי, את תתחתני עם הבן תורה הזה. ואם תתחתני איתו – אני, מה נשאר לי? רק את צ'ארלי. מכירה את צ'ארלי מהשכונה, עם הקעקועים? צ'ארלי הזה – זה השידוך שלי. אתה מכיר כזה בן אדם שמוכן לפספס את זה? בחיים לא! אין כזו מציאות.

כשאתה מדבר על כך שרחל ויתרה – זה לא, אתה יודע, "בן אדם ויתר"... "בסדר, גם אני מוותר". במה אתה מוותר? בן אדם בכלל לא מוותר. הוא נכנס הביתה – במה אתה מוותר?

לוותר – הפירוש: קשה לי – ואני מוחל על זה. פה מתחילה כל הישועה של הבן אדם. פה – כשקשה לך, כשלא מסתדר לך.

השכנים מבית שמש

סיפרה איזו משפחה מבית שמש: אני גרה בקומה ראשונה. מעליי גרה משפחה עם עשרה ילדים, ולמעלה גרה עוד משפחה עם עשרה ילדים. הם ביקשו להרחיב את הדירה. אני מאוד אוהבת את השכנים – בטח, בשמחה גדולה! תרחיבו את הדירה כמה שאתם רוצים.

אבל בין לדבר לבין לראות את המציאות, זה עולמות אחרים.

טוב, חתמתי להם, והטרקטורים הגיעו, ואל תשאל: חצי שנה כל הבית חול! אבל אני רק פרגנתי להם, רק אהבתי את השכנים, לא דיברתי מילה. וזה לא נגמר בזה. הם גם בנו לי שלושה מטר קדימה, ואני בקומה ראשונה – חושך. גמרנו. השמש כבר לא יכולה להגיע.

וככה אני חיה. כל מי שנכנס הביתה מסתכל: איך ויתרת להם? איך חתמת להם? איזה בית זה? בית חשוך! הייתי צריכה – מספרת האישה – להשתמש בחשמל כל היום. גם אין אוויר. אבל שמחתי בשביל השכנים.

שנתיים עברו, ויום אחד החברותא של בעלי אומר לבעלי: אתה יודע, יש איזה עשיר גדול שאוהב לעזור לאברכים במצוקה – הוא מרחיב להם את הבית. אחד התנאים שלו: שהוא רוצה לבוא לראות את ההרחבה, כי הרבה אנשים צחקו עליו – הרחיבו לשם מותרות. הוא רוצה לבוא לראות. אמר לו: תגיד לו, בכבוד, שיבוא.

אחרי חודש הוא הגיע. הוא נכנס – וואי! אומר: מה, יש אנשים שגרים בכזה בית? סיפר לו הבעל: אתה יודע, השכנים למעלה, עשרה ילדים – שיהיה להם קצת מרחב בבית, אז בנו שלושה מטר. שיהיה להם טוב – אז אני הייתי מוכן.

אומר לו: מה, יש אנשים כאלו בעולם? שמוכנים לסבול שנתיים, כדי שלשכן יהיה טוב? תעשה טובה, אני מוכן לשלם לך כל הון שבעולם – העיקר שאהיה שותף איתך בכזו מצווה! ברור לי שעם כזו מצווה נכנסים ישירות לגן עדן, בלי עיכובים. בן אדם שמוכן לסבול שנתיים, שלשכן יהיה טוב – כזה בן אדם אני לא מכיר, לא נפגשתי עם כזה בן אדם.

טוב, הוא נכנס לחדר, ורואה בחדר הראשון חמישה מזרונים על הרצפה. שואל: מה זה? אומר: פה זה חדר ילדים. – כן, אבל איפה המיטות? – אין לנו מיטות. יש רק מזרונים. – תגיד, ואיפה הארונות? – אין, בשקיות יש את הכל.

הבן אדם אמר: וואי, אני לא מכיר כזה דבר – גם עניות, וגם כזה לב טוב. לא נפגשתי עם כזה דבר. אני רוצה לזכות – רק תיתן לי אחוז אחד מהזכויות שלכם, אחוז אחד, שאני אזכה לזה.

והוא קנה להם בית חדש. כפשוטו – בית חדש. רק כדי לקחת אחוז אחד מהזכות, שבן אדם מוכן לסבול כדי שלשכן שלו יהיה טוב.

הצ'ק בכותל המערבי

[דרך אגב, לאלו ששומעים במחשב: אנשים מתקשרים אליי – למה אתה אומר שאתה מסיים? אנחנו רוצים לשמוע אותך? אלו ששומעים – הם שומעים אותי לא במוצאי שבת. הם שומעים, אתה יודע, בסלון, כשהכל נחמד. אבל פה, במוצאי שבת, אנשים כבר התעייפו. לכן אני...].

סיפר איזה יהודי: חיתנתי כבר כמה ילדים, ועכשיו אני בחתונה של הבת שלי – אין לי מאיפה להתחיל את החתונה. לאן לא הלכתי? לכל הגמ"חים. אני כבר מפוצץ מכל הגמ"חים. אף אחד לא מוכן לתת לי שקל. טוב, ידעתי: המקום האחרון שאני יכול לקחת ממנו גמ"ח – זה ללכת לכותל המערבי. מי יכול לעזור לי? אף אחד, אף אחד. לא עסקנים – למי לא פניתי? אין, אין. נגמר, זהו.

הלכתי לכותל המערבי, לקחתי ספר תהילים, אמרתי: פה אני בוכה לאלוקים שישלח את הכסף. בכיתי, אני יושב ובוכה. עבר קצת זמן, אני רואה איזה יהודי שגם כן הגיע, לוקח ספר תהילים, וגם בוכה. אמרתי: יופי, שנינו באותה סירה. נבכה פה ביחד – פה אלוקים שומע את התפילות של כולם.

עבר קצת זמן, ופתאום הבן אדם הזה, החדש שהגיע, פונה אליי: תגיד לי, סליחה אדוני, אתה יכול לשתף אותי על מה אתה בוכה? אולי אני יכול לעזור לך? אמרתי לו: כן, אני מחתן את הבת שלי, ואין לי מאיפה להתחיל. שאל: כמה עולה החתונה? כמה אתה צריך? אמרתי: אני צריך בערך מאה אלף שקל לחתונה. הבן אדם הוציא פנקס צ'קים, שאל אותי: כמה זה בדולרים? אמרתי לו: תעשה לנו חשבון. יצא שלושים וארבעה אלף דולר.

הוציא צ'ק, רשם שלושים וארבעה אלף דולר, ונתן לי. אני חיבקתי אותו, נישקתי אותו. מה זה?! התפללתי לאלוקים – אבל לא דמיינתי שאלוקים ישלח כזה בן אדם, את כל הצ'ק בבת אחת.

ואני שואל אותו: תגיד, ומה אתה בוכה? אולי אני יכול לעזור לך? אמר: תראה, אני גם מחתן בת. והבת שלי חלתה באיזו מחלה. עכשיו, אתה יודע, הרופאים אומרים שהיא חייבת להתחתן רק עם בחור שעבר את המחלה הזאת. למה? זה כמו חיסונים. אתה לוקח את המחלה, שם אותה בתוך הגוף, ואז הגוף מפתח נוגדנים, ואתה נהיה בריא. אם הכלה תתחתן עם חתן כזה, ששניהם חלו – הילדים ייצאו כולם בריאים. אם לא – אם היא תתחתן עם חתן בריא – אחד הילדים צריך לחלות בכזו מחלה. לכן אני מחפש כזה חתן. אני מוכן לשלם מאתיים אלף שקל לשדכנים שימצאו לי כזה חתן. אין. הפכתי את העולם, מוכן לשלם כל הון שבעולם – אין כזה בחור. לכן באתי לפה, לכותל, להתפלל.

סיפר הבן אדם: לקחתי את הצ'ק, בירכתי אותו, לקחתי ממנו את הטלפון, ואמרתי לו: הבת שלי מתחתנת עוד חודש וחצי, אני רוצה שתבוא לחופה. אני גם אתן לך לברך ברכה בחופה. ונסעתי לבנק.

הגעתי לבנק. הפקיד אומר לי: אתה יודע, חרגת מהמסגרת, המצב שלך פה בבנק לא טוב בכלל. אמרתי לו: נכון, בשביל זה באתי לפה היום. יש לי צ'ק. הוא חשב שהבאתי צ'ק של עשרה שקל. אמרתי לו: צ'ק של שלושים וארבעה אלף! אמר: מאיפה, אחי, הבאת כזה צ'ק? סיפרתי לו את כל הסיפור – איזה עשיר אחד נתן לי אותו. – איך אתה מכיר אותו? – אני לא מכיר אותו בכלל! הוא הגיע להתפלל. יש לו בת שיש לה מחלה כזאת וכזאת...

רק שמע את זה הפקיד, אומר לי: יש לי בן שחלה בכזאת מחלה, ואני הפכתי את העולם לחפש כזה שידוך – אין כזה שידוך! במקום, בתוך הבנק, הרמתי טלפון לעשיר: יש לי שידוך! – תבוא עכשיו! הבן אדם לקח טקסי והגיע. במקום נפגשו – ומשם היה שידוך.

"מי שיודע לוותר – קדוש יהיה"

בן אדם עושה טוב – חוזר אליו הטוב. בהכרח! בהכרח – לא "אולי", בהכרח.

כל הגאולה מגיעה מאיפה? מרחל אמנו. על זה שהייתה מוכנה להפקיר את עצמה לגמרי. לא – זה לא נקרא לוותר. משם יצא כל כלל ישראל, משם תבוא כל הגאולה. משם יצמח לנו כל קרן המשיח, שאנחנו מתחננים שיבוא מלך המשיח – מאיפה זה יבוא? מרחל אמנו.

בן אדם צריך לדעת: בתוך הבית – קודש קודשים. בתוך הבית – מי שיודע לוותר, קדוש יהיה. ושידע שמתוך הבית צומחת כל הטהרה של עם ישראל. ומי שעושה טוב – בהכרח שחוזר אליו הטוב. והשם יעזרנו על דבר כבוד שמו, אמן ואמן.